

[Socialministeren.]

ger hjælp, være underkastet det tilsyn og den kontrol, der udkræves for at konstatere, om lovens formål med hjælpen må anses for opnået.

De undersøgelser, der kan foretages i henhold til forsorgslovens § 38, skal være nødvendige for at konstatere, om de af loven udkrævede forudsætninger for hjælpens tilståelse er til stede. Hvilke undersøgelser der kan iværksættes af de sociale myndigheder, vil således afhænge af, til hvilket formål der søges hjælp.

Søger en person kontant hjælp til underhold, vil det i henhold til § 38 være nødvendigt at foretage undersøgelser vedrørende den pågældendes økonomiske forhold, hans udnyttelse af arbejdsmuligheder osv. med henblik på at konstatere, om pågældende er i en økonomisk trang, der berettiger til hjælp til underhold.

I tilfælde, hvor der bliver tale om at yde en videregående hjælp til en narkoman, påhviler det de sociale myndigheder i første omgang at afhjælpe akut trang. Derefter må der i samarbejde med den pågældende tilrettelægges og gennemføres en behandlingsplan. Som led heri vil der kunne fastsættes særlige vilkår for fortsat bistand, herunder eventuelt at den pågældende er villig til at afgive urinprøve. Såfremt der stilles krav om urinprøve, må den pågældende vejledes om, at analysen er en afgørende støtte for ham selv i hans bestræbelser på at holde sig stoffri.

Såfremt det viser sig, at behandlingsplanen har måttet opgives som følge af vægning imod urinprøve, og såfremt der på et senere tidspunkt af den pågældende rettes henvendelse til myndighederne, må samme fremgangsmåde følges, dvs. at myndighederne må træde til med den nødvendige, øjeblikkelige hjælp, hvorefter der må gøres et fornyet forsøg på at opstille en behandlingsplan for den pågældende. I selve behandlingsfasen vil kunne fastsættes vilkår til sikring af den fornødne kontrol, herunder om afgivelse af urinprøve.

Af *Camre* (S) til undervisningsministeren (14/11 75):

„Hvilke oplysninger kan ministeren give vedrørende spørgsmålet om opbevaring af

radioaktivt affald fra a-kraftværkerne på dansk område?“
(Spn. nr. 106).

Begrundelse.

Dagbladet Information den 13. november 1975 citerer direktør Carl Andersen, Kraftimport, for følgende udtalelse ved et pressemøde:

„Med den udvikling, debatten overalt i verden har taget med hensyn til langtidsopbevaringen af affaldet, skal vi ikke regne med, at andre lande vil opbevare affaldet efter oparbejdning af brændselselementerne. Vi må regne med, at vi selv skal tage os af affaldet. Når vi siger atomkraft, så må vi realistisk set også sige affald“. . . . „Vi ved faktisk ikke et klap om løsningen af affaldsproblemet i øjeblikket“. s

Da disse betragtninger afviger stærkt fra den hidtil skabte opfattelse, at radioaktivt affald ikke skulle opbevares i Danmark, hvis der opføres a-kraftværker i Danmark, vil det være af stor interesse at høre ministerens kommentarer.

Undervisningsminister *Ritt Bjerregaard*s svar (19/11 75):

Radioaktivt affald kan opdeles i to kategorier. Dels det lav- og middelaktive affald, der fremkommer på selve a-kraftværket i forbindelse med den løbende drift, og som normalt kun indeholder svage koncentrationer af radioaktive stoffer. Dels det højaktive affald, dvs. de radioaktive spaltningsprodukter, der dannes i selve brændselselementerne, og som først fremkommer isoleret, efter at brændselselementerne er blevet behandlet på et oparbejdningsanlæg, hvor det ikke forbrugte uran samt plutonium skilles ud til genanvendelse.

Det lav- og middelaktive affald består eksempelvis af brugte filtre fra kølesystemet, radioaktive udskiftede maskindele og forurenede plast- og papirmateriale anvendt til afdækning ved vedligeholdelsesarbejder o. lign. Behandling og opbevaring af dette affald må finde sted her i landet. Affaldet fylder ubehandlet for et 1000 MW anlæg nogle hundrede kubikmeter pr. år og vil blive opbevaret ved selve kraftværket i en årrække, hvorunder langt den største del af radioaktiviteten henfalder. Retningslinjerne for den herefter følgende behandling af det